

KOVÁCS VILMOS

BÚCSÚ

Letörölöm arcomról a nyálat
s szembe fordulok a széllel.
Költöző madaram, szép bánat,
hová szállott?
Te őrizted, te beszéld el.

Állok az idő bal markában.
Nem fog rajtam vád sem, per sem.
Csillag ég kék szemem sarkában.
Merre mutat?
Elvesztetted legszebb versem.

Nyomodba szegődtem, kortesed.
Vadul vertem tányért, dobot.
Tomboló viharunk port evett
s csendet ellett.
Hallod? A Föld szíve dobog.

Azt hittem, csak annyi most a dal,
réztrombitás, dobos marsok.
Vaskalapod hátán rozsdá mar
titkos címet.
Tenyeremen harkály harsog.

Faragott vándorbot vállamon.
Előttem óperenciák.
Kiszolgált béremet rád hagyom.
Tarisznyámban
megtört cipő: egy fél világ.

ERMITÁZS

ha nem tudnék lágylelkű nyelveden
ha tolmács fordítana szigorú szavakra
minden szépet
a behemót cár a nagy odúból
egy kis ablakon
Európába kilépett
ha nem tudnám mi végett

ha nem tudnám hogy hiába csábítgatja
az ötezer éves múmiát
Picasso háromszögű mellű nője
ha nem tudnám hogy Katalin cárnőnek
egy szélhámos miniszter
s egy kan szamár volt a szeretője.
ha nem tudnám hol lakik
a Zöldmárvány-terem őre

ha nem tudnám hogy Török Kálmán az emigráns
patkányt evett itt a blokád alatt
ha nem tudnám mibe kerül
egy egyiptomi szarkofág
egy metróállomás

egy szabad vers
a leningrádi ügy
s a többi országos kaland
ha nem tudnám hogy a Nyevszkijen
a főtt rák a legízesebb falat

ha nem tudnám

ülök a mólón
az este zajosan néma
deltáján mint bütykös ujjú tenyéren
elém tartja a várost a Néva
ékköves gyűrűk régi és új kéreg
s kusza vonalak
mert a költő jósolni tud néha
ha halandó gondjait halni hagyja százsám
hogy ne vétkezzen

a fehér éjszaka szürke vásznán
utcai lámpák sárga kalapja virul
s már csak Van Gogh Napraforgóira emlékezem

Leningrád

ÍRÓK HÁZA, MOSZKVA

Hagyjuk a hitvitát, szép ecsém.
Messziről jöttem, idegen vagyok,
kinek Európa vén csecsén
nyílt a szeme kilenced napra,
s egyről-másról folyékonyan gagyog,

Fölöttünk, a teleírt falon
Pegazus legel, kimustrált jószág,
s míg elnézzük, hogy rúgják faron —
előttünk a Névtelen Költő
sírjára egy neves tenyérjós hág.

Szürcsölöm a török feketét,
eszembe jut, hogy a bortól hányok,
hogy ma minden versemet megvették,
s éjjéltájt, ha kihal a város,
hazavisznek fáradt pincérlányok.

